

ROK MODLITBY 2024

NAUČ NÁS MODLIŤ SA... č.3

Tajomstvo tichej modlitby

alebo

*význam ticha a kontemplácie
v osobnom vzťahu s Bohom*

Keď som uvažoval nad touto témou o tichej modlitbe, spomenul som si na udalosť zo života sv. Jána Vianneya, farára v Arse. Keď raz prišiel do kostola, našiel tam v lavici sedieť sedliaka, ktorý sa pozeral na bohostánok. Jeho pery sa nehýbali, nemal v ruke ruženec, len sa uprene díval. Keď vyšli z kostola, sv. Ján Vianney sa ho opýtal: *Čo ste sa v kostole modlili? Lebo som nezbadal, že by ste hýbali perami.* Sedliak mu odpovedal. *Nič také som sa nemodlil. Len som sa Naňho díval a On sa díval na mňa. A takto nám to stačí.*

Možno práve to je tá kontemplatívna modlitba v našom živote. Dívať sa na Pána. Nebojme sa takto *strácať čas* a byť v Božej blízkosti. Nechajme sa očariť *vôňou* Ježiša. Nemusíme Mu nič hovoriť. Stačí sa len naňho pozeráť. Vtedy môžeme veľmi veľa získať. Čaro kontemplatívnej modlitby v sebe ukrýva úplnú odovzdanosť do Božej prítomnosti. Krásnu jednotu bez slov.

My ľudia sme zvyknutí veľmi veľa rozprávať. Niekedy pri tom ani nevnímame, či nás ten druhý stíha a vládze počúvať a vnímať. Preto je veľmi dôležité naučiť sa počúvať, pýtať sa,

mlčať a cez to mlčanie sa učiť prežívať s tým druhým.

V Božej blízkosti je to o to cennejšie. Čím viac sa budeme v tichosti dívať na Ježiša, či už v bohostánku alebo na kríži, tým viac sa On bude môcť prejaviť v našom živote. On sa nám bude môcť prihovoriť, On bude môcť vstúpiť do nášho života.

Kontemplatívna modlitba a jej ticho je znakom, že sme pripravení počúvať.

Modlitba v čase skúšok a utrpenia

alebo

***ako modlitba poskytuje silu a nádej
v ťažkých životných situáciách***

Možno máte doma v knižnici knihu od Maroša Madačova *Pri vianočnom stromčeku*. Madačov bol spišský kňaz, ktorý napísal viacero kníh pre deti a mládež. Spomínanú knihu napísal v r. 1942. My sme ju doma mali a ako chlapec som ju niekoľkokrát prečítal. Sú to príbehy o tom, ako vznikol svet, ako sa narodil Ježiško, rôzne príbehy z jeho života. Vychádzajú síce z Biblie, no sú to viac legendy.

Medzi nimi je jedna, ktorá hovorí o tom, prečo sú na svete rôzne choroby a trápenia.

V skratke povedané: keď Pán Boh vytvoril človeka z hliny, odišiel stvoriť preňho nesmrteľnú dušu. Ale diabol chcel zničiť toto Božie dielo. No človeka strážil psík, ktorý diabla nepustil a tak diabol aspoň napľul na hlineného človeka a tak vraj na svete

vznikli všetky ľudské choroby a trápenia.

Táto legenda má zaujímavý koniec. Keď sa Pán Boh vrátil, videl, čo sa stalo a všetko mu bolo jasné. Ale neočistil človeka od diablovej sliny. Povedal: pre človeka bude lepšie, aby mal v živote choroby a trápenia. Inak by spyšnel a zabudol by na svojho Stvoriteľa. V chorobe a trápení si na mňa spomenie a bude sa modliť, aby som mu pomohol.

Je to úsmevná legenda, ale v niečom je aj pravdivá. Je to skúsenosť každého z nás. Keď stojíme pred skúškami, keď stojíme tvárou v tvár nejakému krížu, chorobe, ťažkosti, akosi viac, úprimnejšie a otvorenejšie sa rozprávame s Nebeským Otcom. Častejšie vstupujeme do modlitby. Myslím, že s tým má každý z nás skúsenosť.

Príkladom je pre nás Ježiš. Modlitba bola častou súčasťou jeho života. Keď zobral na seba zodpovednosť ohlasovania a nášho vykúpenia. Ona mu dávala silu a zároveň vnútorný pokoj. Spomeňme si na Getsemanskú záhradu. Alebo aj muky na kríži. Modlitba upokojovala jeho dušu.

Ak je modlitba darom – a ona je darom od Boha – tak určite nie na to, aby sme si ju dali, obrazne povedané na poličku, kde bude zapadať prachom. Je darom preto, aby nám pomáhala. Aby nás menila. Aby nás modlitba menila. A to aj tvárou v tvár ťažkostiam, ktoré v živote prežívame. Modlitba totiž vtáhuje veľkého Boha do nášho malého ľudského srdca.

Každý z nás to zažil: niekedy sklúčenosť, inokedy smútok, chudobu srdca...

Ale, či je vôbec vhodné pred Bohom spomínať, že toto prežívam? Či to nie je nedostatok viery? Na takéto otázky a pochybnosti odpovedá česká teologička a autorka duchovnej literatúry Kateřina Lachmanová, že ak by sme chceli pred

Bohom skrývať svoje ťažkosti, teda, nehovoriť mu o nich, to by sme pred Ním stáli v akejsi nepravdivej maske o sebe. Boh pozná naše vnútro a chce, aby sme ho poznali aj my. A tak, ako sa poznáme, práve aj s tými ťažkosťami, problémami a bolesťami, aby sme mu to naplno otvorili vo svojom srdci. Lebo On, veľký Boh, chce vstúpiť do nášho malého ľudského srdca. Len vtedy nám môže pomôcť a meniť nás. Možno problém samotný nezmizne, ale môj pohľad – vďaka Božiemu pôsobeniu – už bude iný. Možno svoj problém uvidím ako príležitosť posväcovania seba a blízkych. Možno vďaka tomu spoznám lásku ľudí. Možno niečo iné... ale vždy niečo, čo ma obohatí. Lebo som do svojho malého ľudského srdca pozval veľkého Boha.

A povzbudzuje nás v tom aj svätý Apoštol Peter vo svojom Prvom liste: *Preto sa radujete, hoci sa teraz, ak treba, trochu aj rmútite pre rozličné skúšky, aby vám vaša vyskúšaná viera, omnoho vzácnejšia ako pomínutelné zlato, ktoré sa tiež skúša ohňom, bola na chválu, slávu a česť vtedy, keď sa zjaví Ježiš Kristus* (1, 6-7).